

Sygn. akt II Kp 481/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Adriana Skorupska

Protokolant: Sylwia Szmigielska

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 157 § 1 k.k.

na skutek zażalenia pokrzywdzonego M. G.

w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k. w zw. z art. 329 § 1 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić zażalenia pokrzywdzonego **M. G.** z dnia 28 listopada 2017r. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie z dnia 10 listopada 2017r. w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2017r. odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie o to, że w dniu 4 lipca 2017r. w D. sprawcy poprzez przyciśnięcie drzwiami lewego podudzia nad kostką spowodowali u M. G. obrażenia w postaci stłuczenia lewej nogi, to jest o czyn z art. 157 § 1 k.k., z uwagi na to, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył w ustawowym terminie pokrzywdzony M. G. wnosząc o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wskazał, iż sprawcy dopuścili się wobec niego czynu z art. 157 § 1 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k. Zdaniem skarżącego sprawcy działali w sposób bezpośredni, albowiem grożąc pozbawieniem życia w dalszym ciągu miażdżyli mu nogę, co doprowadziło do uszczerbku na zdrowiu.

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie przekazując powyższe zażalenie do rozpoznania wniósł o jego nieuwzględnienie, gdyż zarzuty podniesione przez pokrzywdzonego nie zasługują na uwzględnienie, a okoliczności podniesione w zażaleniu stanowią tylko polemikę z treścią uzasadnienia decyzji.

Sąd rozpoznając zażalenie pokrzywdzonego podzielił w pełni stanowisko Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie, iż decyzja procesowa o odmowie wszczęcia dochodzenia podjęta przez ten organ jest w pełni zasadna i odpowiada prawu, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Określone w art. 157 § 1 k.k. przestępstwo naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia godzi w zdrowie człowieka. Jest to przestępstwo niewłaściwe z zaniechania, może zostać popełnione zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie. Jest to przestępstwo materialne. Skutkiem stanowiącym znamię przestępstwa z art. 157 k.k. jest „inne” niż w art. 156 § 1 k.k. naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia, trwające dłużej niż 7 dni, czyli do jego znamion należy skutek w postaci spowodowania średniego (§ 1) i lekkiego (§ 2) uszczerbku na zdrowiu. Każde z tych przestępstw stanowi

samoistny typ podstawowy. Sam czas trwania naruszenia lub rozstroju nie wystarczy do zakwalifikowania czynu sprawy na podstawie tego przepisu, owo naruszenie lub rozstrój muszą być znaczące, istotnie utrudniać prawidłowe funkcjonowanie narządów. Kategorię „innych” niż w art. 156 § 1 k.k. uszczerbków ciała ustawodawca podzielił na dwie grupy według kryterium czasu ich trwania – powyżej 7 dni (średnie) i poniżej 7 dni (lekkie).

W realiach niniejszej sprawy należy stwierdzić, że zgromadzony w sprawie materiał wskazuje, iż opisane przez pokrzywdzonego M. G. zachowanie nie wypełnia znamion czynu z art. 157 § 1 k.k. Bezsporny jest fakt, iż pomiędzy stronami doszło do incydentu, który został spowodowany zachowaniem samego pokrzywdzonego dokonującego włamania do domu rodziny S..

Przeprowadzone w sprawie czynności sprawdzające pozwoliły na ustalenie, iż pokrzywdzony M. G. w nocy 4 lipca 2017r. dokonał włamania do jednego z budynków mieszkalnych na terenie D.. Z uwagi na zauważenie go przez domowników podjął próbę ucieczki z miejsca zdarzenia, wyszarpywał się, a następnie przewrócił na podłogę, wobec czego Z. S., w celu zapobieżenia ucieczki M. G., dokonał przytrzymania pokrzywdzonego za nogę. Z uwagi na podjęte działania przez rodzinę S., M. G. „miał zblokowaną nogę między drzwiami, a futryną”. Przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji ujawnili leżącego na podłodze M. G., który był przytrzymywany przez domowników. Policjanci dokonali zatrzymania M. G. oraz wykonali niezbędne czynności z jego udziałem. Podczas wykonywanych czynności z udziałem M. G., „nie uskarżał on się na żadne dolegliwości, nie chciał być badany przez lekarza Izby Przyjęć – odmówił on badania lekarskiego”. Rozpytany na tę okoliczność funkcjonariusz Policji M. H. oświadczył, iż M. G. posiadał widoczne otarcia naskórka nosa, rąk oraz nóg, jednak obrażenia te „wyglądały jakby powstały kilka lub kilkanaście dni przed opisywanym zdarzeniem”.

Zdaniem Sądu podkreślenia wymaga, iż M. G. przedstawia swoją subiektywną wersję wydarzeń, która nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Wskazać bowiem należy, iż zeznań M. G. nie wynika, aby zawiadomił o zdarzeniu Policję w dniu jego zatrzymania po dokonaniu włamaniu do domu rodziny S. (to jest 4 lipca 2017r.), czy aby uskarżał się na jakiegokolwiek dolegliwości.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie dostarczył danych uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. na szkodę M. G., gdyż oceniając przebieg przedmiotowego zdarzenia, zarówno według relacji pokrzywdzonego jak i rodziny S., nie można przy przyjęciu obiektywnych kryteriów jednoznacznie ustalić, że doszło do uszkodzenia ciała pokrzywdzonego, zwłaszcza, gdy sam M. G. nie uskarżał się na żadne dolegliwości bólowe lewej nogi. Tak dokonana ocena materiału, którą pokrzywdzony uznaje za przeprowadzoną na jego niekorzyść, mieści się natomiast w zasadach swobodnej oceny z zastosowaniem reguł procesowych, zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Odnosnie natomiast zarzutu dotyczącego kierowanych wobec M. G. gróźb karalnych wskazać należy, iż postępowanie sprawdzające nie wykazało, aby mogło dojść do popełnienia czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k. Zeznania pokrzywdzonego w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym.

Z tych wszystkich względów, Sąd uznał, że w toku postępowania sprawdzającego, poprzedzającego zaskarżoną decyzję o odmowie jego wszczęcia, dokonano wszelkich możliwych czynności, które pozwoliły na ustalenie, że w istocie zachodzi wskazana przez prokuratora negatywna przesłanka prowadzenia postępowania przygotowawczego o czyn z art. 157 § 1 k.k., natomiast zażalenie pokrzywdzonego nie dostarcza uzasadnionych przesłanek do uchylenia postanowienia w tym przedmiocie.

Tym samym, w ocenie Sądu, skoro jednocześnie przeprowadzone w sprawie postępowanie nie zawiera braków i uchybień, mogących skutkować uchyleniem zaskarżonego postanowienia, w celu dokonania ewentualnych dalszych czynności procesowych, należało orzec jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność